

(Pokračovanie z príbehu: [Agapeon 9 - Mínové pole](#))

Vnútro jaskyne sa pred nami otvorilo v celej svojej kráse. Jaskyňa bola tak obrovská, že som nedoviedel na jej koniec. Pripomínala mi údolie Placidus lemované pohorím Aegis, ktorým sme prechádzali pri putovaní na túto púšť. Táto obrovská jaskyňa mi však svojou krásou vyrážala dych. V tom zvláštnom svetle sa všetko trblietalo ako zo zlata. Zaujímavé, že svetlo nevychádzalo z nejakých faklí okolo alebo z ohniska, ale zo zvláštnych bytostí, ktoré sa pohybovali rôznymi smermi po celej jaskyni. Podotýkam, toto neboli anjeli, tí vyzerali úplne inak.

Povedal by som, že ich tváre nebolo možné zachytiť v tej istej podobe, neustále sa menili, od vznešenej k ešte vznešenejšej. Okrem toho tak zvláštne lietali. Nikomu z nich som nevidel na chrbte krídla. Jednoducho šli s ľahkosťou tam kam chceli – hore, dole, vpravo, vľavo - bez toho, žeby museli niekam namáhavo vystupovať. A nielen to, žiarili ako oheň a svetlo okolo nich sa zdržiavalo a prúdilo okolo ako keď zatrasiete snežnou guľou, v ktorej je voda s jemnými trblietavými papierikmi. Okrem toho zanechávali za sebou na dlhú dobu svetelnú stopu podobnú tej, ktorú zanecháva v tme fakľa, keď ňou rýchlo mávaš sem-tam. Čokoľvek sa tejto stopy svetla dotklo, rozžiarilo sa novými farbami, akoby ožilo ešte viac. Čo bolo zvädnuté, pokrivené, zlomené, to sa znova dalo do poriadku. Každá stopa svetla mala inú zvláštnu farbu nepodobnú nijakej inej stope inej bytosti. A ak iné bytosti prešli cez túto stopu, zmiešali sa ich farby svetiel do ešte zaujímavejších farieb, nad ktorými sme s Paximom iba žasli s otvorenými ústami. Každá bytosť sa pri takomto spojení rozžiarila ešte viac a jej úsmev sa stal ešte podmanivejším ako predtým. Nemohli sme s Paximom od tých bytostí odtrhnúť oči.

Všetky bytosti boli veľmi zaneprázdnené, akoby niečo potrebovali rýchlo pripraviť. Všetko však prebiehalo s takou dôstojnosťou! Nič neprinášali, vzali iba kúsok svetla z toho, čo prúdilo okolo nich, a sformovali do podoby, ktorú chceli. Keď do toho dýchli, ako keď lúč ožiari ráno tmavý les, daná vec začala žiť svoj život. Vznikali takto podivuhodné rastliny s kvetmi, ktorých krása sa nedá porovnať s ničím, čo som doposiaľ videl. Pod rukami iných bytostí vznikali potoky, mohutné rieky, jazerá a vodopády, iné tvorili kopce, vrchy a skalné útesy, zákutia tak krásne, že sme spolu s Paxiomom od úžasu ani nedýchali.

„Uvidíš, nepríde...“ – zaznelo zrazu zďiaľky, „nadarmo to tu všetko pre neho pripravuješ. Vieš dobre, že cez Hory hrôzy sa tak ľahko žiaden smrteľník nedostane. A aj keby sa cez ne nejakým zázrakom dostal, určite v eufórii prestane byť opatrný a zničí ho mínové pole tých najsilnejších pokušení pod slnkom.“ „Nie je to až také isté“ – prerušil ho iný, veľmi príjemný, mne veľmi dobre známy hlas, a pokračoval: „Možno budeš prekvapený, ak ho tu uvidíš. Možno sa mu to predsa len podarilo.“ „No určite!“ – rázne ho zastavil ten prvý hlas, „Ten sebecký samolúby a povýšenecký obchodník, ktorého som stretol pred pár mesiacmi neďaleko prístavu Sedeo a uzdravil ho, ten, ktorý odmietol tvoju ponuku, pretože mal veľa bohatstva, sa zrazu svojho bohatstva vzdal a odišiel do úplného neznáma a neistoty.“ Hlas sa nebezpečne približoval a zosilňoval: „Dokonca sa mu podarilo poslúchnuť teba namiesto seba a vidieť nielen seba a svoje záujmy ale aj teba a tvojich anjelov. Určite aj pokoril svoju pýchu a oľutoval so slzami v očiach všetko zlo, ktoré urobil, však? Spoľahol sa úplne na teba a nechal sa tebou viesť, zvládol s ľahkosťou boj s čiernymi bojovníkmi, ktorých vypráskal len taký fukot a cez mínové pole pokušení pretancoval ako víla Amálka a tak ďalej a tak ďalej.“

Hlas už bol veľmi blízko a vychádzal z chodby, ktorou sme práve prišli. Začalo z nej žiariť nepredstaviteľne väčšie svetlo ako to v jaskyni. Všetko, čo hovoril ten hlas, bola pravda a mňa začala premkynáť hanba za to, aký som bol, ale aj radosť nad tým, ako ma Ježiš počas celej cesty premieňal a uzdravoval. Zaplavili ma nečakane slzy radosti a vďačnosti a začal som nahlas vzlykať. Hlas už bol na pár metrov blízko: „Nemyslíš si, Ježiš, že je to príliš veľa zázrakov na jedného tak nafúkaného a nerozhodného...“, nedopovedal, pretože práve vošli do vchodu do jaskyne a uvideli nás oboch – vysilených ale nekonečne vďačných. Keď som si konečne pretrel oči zaplavené slzami, uvidel som pred sebou starca Erudica v nemom úžase a milovaného Ježiša, žiariaceho nepredstaviteľným svetlom, pokojom a radosťou nad tým, že sme nakoniec predsa len dorazili. Nevydržal som to a rozbehol som sa priamo Ježišovi do náručia. Bolo to prvé skutočné objatie Ježiša z mojej strany ako priateľa, plné vďačnosti a skutočnej čistej nesebeckej lásky a radosti nad tým, že smiem byť jeho priateľom. Po hodnej chvíli som sa obrátil k Erudicovi, ktorý už na mňa pozeral novým pohľadom. „Mal si pravdu, Erudicus“ – povedal som pokorne so zvesenou hlavou, „bol som poriadny sebec, ktorý si žije len pre seba. Ale teraz verím, že ktokoľvek, akékoľvek poleno by bol, ktokoľvek sa môže premeniť, ak to dovoľí Ježišovi. Ja som to nemal vo svojej sile. Všetko robil postupne pomaly v daný čas na danom mieste s presnosťou majstra Ježiš. Uveril som, že iba on je schopný zo

Agapeon 10 - Nový život začína

Napísal Balek Robert

Pondelok, 30 November 2009 06:19

---

mňa urobiť iného - pravého človeka. Viem, že k tomu bude treba ešte veľa dní, ale chcem to, idem ďalej, lebo mu verím. On je teraz pre mňa, tak ako aj pre teba, mojím jediným bohatstvom, ktoré mám, mojou jedinou ochranou, pomocou a posilou.“ Obrátil som tvár k Ježišovej tvári rozžiarenej víťazným úsmevom a všimol som si, že okolo nás stoja tie nádherné bytosti, ktoré sme s Paximom pozorovali. „Všetko je pripravené, Pane...“ – povedali pokorne Ježišovi, ktorý s úsmevom pokynul hlavou na znak spokojnosti. To už ale mňa aj Paxima viedli za ruky do jaskyne, kde sa mal začať náš nový život.

Pokračovanie príbehu nájdete v článku: [Agapeon 11 - Rozbitá harmónia](#)